

COMPRA, LLEGEIX, DIFON

La Verdad nº 111

(octubre de 2022)

“La lluita contra la guerra és inseparable de la lluita contra la inflació i l'austeritat.”

Míssils o pensions

Amb aquest suggestiu títol un periodista de La Vanguardia (Barcelona, 23 de gener) va resumir la situació de França. Quatre dies abans, el dijous 19 de gener, la classe obrera francesa s'havia aixecat amb les seves organitzacions contra la reforma de les pensions, i el president Macron va anunciar un dia després des de la base aèria de Mont de Marsan que la nova Llei de Programació Militar (2024-2030) preveia una despesa de 413.000 milions d'euros. O sigui un augment d'un 35 per cent en relació amb el pressupost actual. Quantitat qualitativament superior al suposat dèficit del pressupost de la Seguretat Social, supòsit perquè el càlcul real dels comptes de la Seguretat Social dona que a aquest sistema està força equilibrat. El que està en joc no és una qüestió comptable és una qüestió política de fons. En iniciar-se la guerra d'Ucraïna els dirigents del Medef (la patronal francesa) ja havien declarat que calia gastar en “defensa” com una cosa prioritària i per tant que calia ficar mà del tresor de guerra de la classe obrera francesa, la caixa de les pensions.

Des que va ser elegit el 2017 Emmanuel Macron va fixar com una de les prioritats la reforma de la Seguretat Social, continuant la política del president socialista Hollande que havia imposat una reforma del Codi del Treball.

La reforma Macron implicava liquidar el sistema de repartiment i imposar un sistema de punts, o sigui de capitalització individual. Inclou desmantellar els 42 règims especials (aquesta reforma va fracassar quan la mobilització que va tenir el seu moment més àlgid el 5 de desembre del 2019, amb una vaga generalitzada, va ser abandonada el març del 2020, en plena pandèmia). Règims que determinen les condicions de jubilació dels diferents sectors de treballadors en funció de les condicions de treball, la seva punibilitat o risc. Aquests règims especials van ser un producte de la lluita de classes particular en el període revolucionari que es va obrir els anys 1944-46 després de la derrota del nazisme i l'entrada en acció de la classe obrera. El mateix sistema públic de la Seguretat Social, com altres mesures d'aquest tipus va ser el preu que la burgesia francesa va haver de pagar per mantenir el poder polític i reconstruir l'Estat burgès (amb la col·laboració en particular de les direccions del PCF i la CGT). Des d'aleshores la burgesia francesa i els governs, amb la col·laboració de

les direccions del PCF i del PS, han intentat “reformat” aquest sistema.

Per al capital financer, en crisi, és una qüestió essencial apropiar-se dels diners de la classe obrera, el salari diferit,.

En l'elecció del 2022 Macron va tornar a la càrrega, però no cal oblidar que va guanyar les eleccions, no pel seu programa sinó per la campanya en contra de l'extrema dreta, després que diverses candidatures de divisió com les del PCF impedissin que Jean Luc Mélenchon passés a la segona volta. La qual cosa no va impedir que en les eleccions legislatives de juny de 2022 els candidats de la coalició organitzada per Mélenchon fossin els més votats. El resultat és que per primera vegada en la història, la llista del president NO és majoria a l'Assemblea Nacional, i Macron es veu obligat a utilitzar l'article 49,5 perquè s'aprovin les lleis sense debat (article que mostra el caràcter bonapartista del règim de la V República).

Avui la reforma es concreta (acaba de ser aprovada al Consell de Ministres i passa al parlament) a augmentar l'edat de jubilació de 62 a 64 anys, augmentar de 42 a 43 els anys per tenir la jubilació al 100 per cent i començar a desmantellar els règims especials.

Com s'expressa la resistència?

Des que, el maig del 2022, Macron va anunciar la necessitat de la reforma, es va formar un front sindical unitari en contra. Nou sindicats, des de la CGT i FO fins als sindicats de quadres, els cristians i grocs (CFTC i CFDT) es van pronunciar en contra de la reforma. I van anunciar mobilitzacions si la reforma es presentava a aprovació.

El gener d'aquest any van tornar també a sorgir les “armilles grogues”, sens dubte no amb el mateix impacte perquè TOTES les organitzacions sindicals apareixien unides donant en certa mesura confiança NO només a la classe obrera sinó a tots els sectors mitjans oprimits i explotats pel gran capital per mitjà de la inflació desbocada (fins i tot el gremi de forners es va manifestar el 23 de gener contra els preus de l'energia).

Quan Macron va anunciar que el Consell de Ministres del dimecres 25 de desembre anava a donar sortida al projecte de llei, la coalició sindical va cridar a una jornada de vaga per al 19 de gener. El resultat de la vaga i les manifestacions van ser més importants que el 2019.

Aquestes organitzacions a la tarda del 19 es van reunir i comunicar la necessitat de continuar la mobilització, fer assemblees i fer una nova jornada de vaga i manifestacions el 31 de gener.

Les organitzacions sindicals dels joves estudiants criden des del 30 de gener a bloquejar els centres d'estudi i participar en les manifestacions dels treballadors i els seus sindicats.

Paral·lelament La França Insumisa (sense el suport del PCF, del PS ni dels Verds) va cridar a una marxa a París el 21 de gener com a complement i en suport a la vaga convocada pels sindicats. Aquesta crida es va fer a partir de la convocatòria de NOU organitzacions juvenils que van prendre la iniciativa. En efecte la participació dels joves en aquesta manifestació va ser notòria.

En certa mesura La França Insumisa apareix com el referent polític de la majoria social. A La França Insumisa participen colze amb colze els militants de la Quarta Internacional organitzats al Partit Obrer Independent.

Tota aquesta mobilització i resistència ha creat o accentuat la crisi política del règim i els seus partits. La dreta està dividida i fins i tot en el partit de Macron (que es diu de centre) hi ha veus que es pronuncien contra la reforma de les pensions. L'extrema dreta de Marine Le Pen, molt absent de l'escenari polític, també es veu obligada a pronunciar-se contra la reforma.

Quin serà el resultat? El resultat el donarà la mobilització en curs, però a ningú se li escapa la importància internacional i europea d'aquesta mobilització i el seu efecte directe en països com Espanya on el govern està immers en el mateix tipus de reformes.

Considerem necessari interpretar el contingut de fons del que es juga a França. Per això publiquem l'article de Marc Gauquelin a Informacions Ouvrières 741 del dimecres 24 de gener.

S'ha obert un nou període

El fet que dos milions de treballadors i ciutadans responguessin el 19 de gener amb vagues i manifestacions a la crida de les confederacions sindicals unides, revelant el veritable equilibri de forces entre les classes, marca un punt d'inflexió en la situació en aquest país.

Macron pot agitar, gaudir del descans del general en cap a Mont de Marsan, encarregar al seu ministre de Treball, Olivier Dussopt, que

declari el Journal du Dimanche: “Amb aquesta reforma, no hi haurà perdedors” (22 de gener). Es pot presentar, juntament amb Olaf Scholz, com a garant de la “sobirania europea”... Però ja no té control sobre els processos en curs en les profunditats de la societat.

La nit del 19 de gener, tots els participants (sindicalitzats, no sindicalitzats, treballadors públics i privats, joves...) van sentir el mateix, l'immens poder dels treballadors reunits en unitat per exigir la retirada pura i simple de la reforma de les pensions. Un sentiment reforçat 48 hores després per la marxa del 21 de gener a París, iniciada per organitzacions juvenils i recolzada per LFI. Un sentiment de confiança en la seva capacitat que ha aconseguit assolir i preservar la unitat de les seves organitzacions posant al

seu abast mans l'abandonament del seu projecte per part del govern.

Aquest govern, soscat per la pèrdua de la seva majoria a l'Assemblea Nacional, aïllat de la majoria de la població, està multiplicant els signes de debilitat. Mai s'ha mostrat tan insegur sobre el futur.

Per a aquests milions de treballadors i ciutadans que es van posar en marxa el 19 i 21 de gener i que ja estan compromesos en la preparació de la jornada de vaga i manifestacions del 31 de gener, la qüestió de quines són les formes d'acció capaces d'ampliar i aprofundir encara més el moviment és al centre de totes les preocupacions.

Com ho està la qüestió de les formes d'organització necessàries per garantir el marc de la unitat de les organitzacions de classe

indispensables per a la unió de les masses. En aquesta lluita, fins al final, per fer que Macron retrocedeixi en les pensions és on es forgen les eines i es forgen les relacions polítiques que portaran a fer un pas més i integrar en la seva lluita la dimensió de la lluita per acabar amb aquest govern. En aquest sentit, el dia 19 de gener, amb els seus dos milions de vaguistes i manifestants, tanca un període per obrir-ne un altre, retornant a la classe obrera el seu lloc com a element central de tota la situació.

Un període que inevitablement avançarà cap a la confrontació amb el poder bonapartista de Macron, per obrir pas a un resultat d'acord amb els interessos de la població treballadora i el respecte dels principis de la democràcia.

Els nostres compromisos...

Manifest Internacional ALTO A LA GUERRA

HAJEM
* Carlos Mulet, fundador autòcton per iniciativa
* María Saavedra, diputada per Castelló a les Corts Generals

6 febrer a les 18,30 hores
Societat Coral El Micalet
Carrer Guillem de Castro 75. VALÈNCIA

catp comitat per la defensa dels treballadors i jubilats

EXIGIM L'AUDITORIA, JA!!!

MAREA
Catalunya

Concentració a:
10:00 Plaça Universitat

30 gener

Tresoreria Seguretat Social
(c/ Aragó, 273 Barcelona)

A l'Hospitalet quedem a les 8,30 hores a l'andana del metro de Santa Eulàlia

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta *Carta Setmanal*

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IS Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1ª 3A). 28004 - Madrid Telèfon:
91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
posicuarta.org
Busca'ns en Twitter: @posicuarta